

προσεκτικὴν καὶ περιέργου Μελέτην τῶν παλαιῶν ἐγκρίτων Ποιητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἤμποροῦσι νὰ εὕρωσιν ἄξια Παραδείγματα, καὶ νὰ ὠφεληθῶσιν εἰς τὰς Χρεῖας τῶν.

Στίχων Εἶδη ἀνήκοντα εἰς τὰ Μελικά.

Στίχοι δὲ εἰς Χρῆσιν τῶν Μελικῶν Ποιημάτων, ἐκ μὲν τῶν Ἑμμέτρων λαμβάνονται ποικίλοι τινές, καὶ πολυειδεῖς· καὶ εἰς τὸ περὶ Ποιητικῆς τοῦ Ἡφαιστίωνος ἤμπορεῖ ὁ βουλούμενος νὰ εὕρῃ ἐξαρκούσαν τὴν περὶ τούτων Διδασκαλίαν ὅμως κατ' ἡμᾶς ἡ ἀκριβὴς Χρησίστων εἶναι σχεδὸν Ἀνευρέγητος, ἐπειδὴ ἀγνοοῦμεν τὰ Μέλη τῶν Παλαιῶν, μὲ τὰ ὅποια ἐκεῖνοι συνώδενον εὐρύθμως τὰ διάφορα Μέτρα. Ἐκ δὲ τῶν Πολετικῶν, καὶ Ὁμοιοκαταλήκτιων λαμβάνονται κοινῶς μὲν οἱ ἐκ πάντων τῶν Εἰδῶν καὶ Τρόπων, ἀνήκοντες εἰς τὰς καθόλου Ποιότητας τῶν Ποιημάτων· ἀρμοδιώτεροι δὲ εἶναι οἱ τῶν ἀπλῶν Εἰδῶν Στίχοι ὡς εἰς τὸ Α'. ὀπισθεν προελέχθη, καὶ ἐξαίρετως οἱ ἐκ διαφόρων Εἰδῶν καὶ Τρόπων ἐντέχνως συμμειγνύμενοι κατὰ τὸ Μέλος, ὡς εἰς τὸ Β'. φαίνεται· ἐξ ὁποίου ὅμως Εἶδους, καὶ Τρόπου ἤθελεν εἶναι οἱ Στίχοι, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι οἱ πλείον Εὐρυθμοί, Ἀβίησοι, καὶ εὐπρόφερτοι.

Ἐκθεσις τῶν Μελικῶν Ποιημάτων.

Ἡ Ἐκθεσις τῶν Μελικῶν Ποιημάτων γίνεται κατ' ὅλους τοὺς Τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Ποιητικὴ συνεθίζει νὰ παριστῆ τὰ Ποιήματά της· καὶ Δηγηματικῶς δηλαδή, καὶ Μιμητικῶς, καὶ Μικτῶς, καθὼς ἤθελε φαίνεται ἀρμοδιώτερον εἰς τὴν Ἑπόθεσιν, ἢ εἰς τὸν Ποιητὴν ἀρεστότερον.

Μέλος αὐτῶν.

Τὸ δὲ Μέλος εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀρμόδιον κατὰ τὴν γενικὴν Ποιότητα τῶν Νοημάτων, δηλαδή Χαροποιῶν εἰς τὰ Χαροποιῶν, καὶ Σεμνῶν εἰς τὰ Σεμνῶν, καὶ Λυπηρῶν εἰς τὰ Λυπηρῶν, καὶ ἀκολουθῶς τὸ οἰκτεῖον εἰς ἕκαστα· ἐπειδὴ τότε προσγίνεται ἢ ἐκ τῆς Ἀρμονίας ἀληθῆς Ἡδονή, ὅπου τὰ ἀμφοτέρωτα ἤθελε τρέχουσι πρὸς τὸν αὐτὸν Σκοπὸν συμφώνως· διότι εἰς τὰ Μελικά Ποιήματα, ὅταν παριστάνονται, ἡ Μουσικὴ Ἀρμονία θεωρεῖται ὡς Ψυχὴ, ἡ ζωογονοῦσα ὄλην τὴν Μηχανήν των· καὶ ἀνίσως δὲν ἤθελεν εἶναι ὁμοία μὲ τὴν Ποιότητα τῶν Ποιημάτων, δὲν ἀποτελεῖται ἀκριβῶς ἢ ἀπ' αὐτῆς προσδοκωμένη Ζωογόνησις.

Μουσικὴ τῶν Παλαιῶν, καὶ Τρόποι τῆς Ἐνώσεως αὐτῆς μὲ τὰ Ποιήματα.

Ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἔγινε Μνήμη καὶ περὶ Μουσικῆς, δὲν εἶναι, ὑπολαμβάνω, ἀνοίκειον, καὶ ἀπᾶθον εἰς τὴν Συνέχειαν, νὰ λεχθῶσι τινὰ καὶ περὶ αὐτῆς ἰδίως, καὶ μάλιστα περὶ τῆς κατὰ τοὺς Παλαιούς ἠνωμένης Χρησέως της εἰς τὰ Ποιήματα. Εἶναι λοιπὸν ἡ Μουσικὴ Τέχνη δεκνύουσα τὰ Ἰδιώματα τῶν Φωνῶν, τὰ ἱκανὰ πρὸς Ἀποτελεσθῆν μελωδικῆς Ἀρμονίας. Τὰ ἀπλᾶ Εἶδη τῶν Τόνων, ἦτοι τῶν Ἦχων της εἰς τοὺς Παλαιούς κατ' ἀρχὰς ἦσαν τρεῖς, τὸ Δώριον, τὸ Λύδιον, καὶ τὸ Φρύγιον· ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν Δώριον εἰρέσθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Δωρίδα, ἀπὸ τὸν Δωριέα Θάμυριν, τὸν Ἀνταγωνιστὴν τῶν Μουσῶν· καὶ ἦτον τὸ πλείον Βαρὺ, καὶ Χθαμαλόν· εἶχεν ἀνδρώδη, καὶ μεγαλοπρεπῆ τὴν Ἀρμονίαν του, καὶ ὄχι